

Čtenářský klub: lekce na téma Volný čas, aktivity, sport

Volný čas - testy A1 a A2 - lze použít zároveň jako pracovní list (vychází ze soupisu dovedností)

Volný čas - PL - pracovní list (rád, nerad, umím, neumím, jdu + inf.)

Volný čas - výslovnost - metodická doporučení, aktivity a pracovní listy na trénink výslovnosti

Lekci jsem doplnila četbou z knížky *Anička ve městě* (PEROUTKOVÁ, Ivana. *Anička ve městě*. 2. vyd. V Praze: Albatros, 2012. 116 s. ISBN 978-80-00-03064-7 barev. il.; str. 56-59

56

Na kolečkových bruslích a Aniččin další slib

Nejlepší to bylo venku na kolečkových bruslích. Anička na nich jezdila skoro každý den. Většinou se domluvila s Katkou a Ditou. Někdy přišla i Julja a pak jezdily společně všechny čtyři po parku. Dita, která byla trochu rozjvená, u toho pištěla, protože měla pořád pocit, že spadne. A když už nepřišla, aspoň volala: „Jé, holky, já padám, já padám!“ Ale Anička nikdy neviděla, že by opravdu spadla.

Katka, která se ráda parádila, jezdila v sukni a k tomu střídala různé barvy stužek a telenek. Občas si s sebou brala i košík se svou želvičkou. To pak na ně už z dálek mávala a volala: „Dneska beru Žofku na výlet!“

Julja si vždycky stěžovala, že jí bolí nohy. Jenže neřekla „nohy“, ale „nochy“, a Dita ji potom dlouho učila, jak má písmenko „h“ správně vyslovovat. Anička a Katka to bylo moc k smíchu, jak to dělala. Například se Julje podívala upřeně do očí a nařídila: „A teď řekni Holíč hladi holuba.“

A Julja zopakovala: „Cholíč chladi choluba.“

57

„Ale ne chladi, on ho hladi!“ opravovala jí Dita. „Chladi se jídlo v ledničce. Holíč holuba hladi.“

„A proč ho chladi?“ zeptala se udivené Julja.

„On ho nechladi, chápeš? On ho hladi, aby ses naučila říkat h,“ vysvětlovala Dita a všechny se tomu musely smát. Přesto ovšem bylo znát, že se Julja lepší a že slovíčko „nohy“ vyslovuje už docela správně.

Jindy zase hrály Aniččinu oblíbenou hru, které říkaly „dosleu“. Snočovala v tom. Že jedna z nich musela se

58

zavázanými očima podle hmatu uhodnout nějakou věc. Teba kousek kůry ze stromu, stužku do vlasů nebo zabalenou žvýkačku. Tohle všechno bylo docela jednoduché. Až jednou napadlo Katku něco mnohem obtížnějšího: „Schvilně, jestli poznáme naše ruce,“ navrhla.

„Naše ruce?“ nechápala Dita.

„Jedna z nás nastaví ruce,“ vysvětlovala Katka. „A jedna z nás bude muset poslepu uhodnout, či ty ruce jsou.“

Anička hádala první a brzy zjistila, že je to opravdu hodně těžký úkol. Ohmatávala zápěstí, dlaně i prsty, ale nic zvláštního neobjevila. Nic, co by jí napovědělo, komu ty ruce patří. Zkoušela to znovu a znovu, až přece jenom na něco přišla. Nikdy dřív si toho nevěšila, až teprve teď, když přejížděla ukazovákem po konečcích prstů. Jedna z nich si musela okusovat nehty! Jenže která? Katka? Ne, ta si jednou nehty dokonce nalakovala a pořad ukazovala, že je má ze všech nejdelší. Takže buď Dita, anebo Julja. Anička usilovně přemýšlela, a přitom cítila, jak všechny tři naproti ní napjatě mlčí a čekají, jestli to uhodne. Julja, nebo Dita? Kdyby si tak mohla sítnout na vlasy, poznala by to hned, protože Julja nosila dlouhé pletené copy. Tak dlouhé, že i když si je ptehodila dopředu, sahaly jí skoro do pasu. Zrovna tam, odkud jí teď možná nastavovala ruce. A jak si tohle Anička pomyslela, něco jí napadlo.

Po pravdě, to, co jí napadlo, byl ve skutečnosti malý podvůdek. Ale i ten, kdo nevidí, si přece musí všelijak pomáhat. A tak Anička opět posunula ukazováčky k neznámému zápěstí a pak s nimi vespuďu nenápadně zamknila. Až tam, kam nejdí dosáhla. A skutečně – jedním z nich se lechce dotkla vlasů.

59

„Julja!“ vykřikla Anička a sundala si šátek.

„Jak jsi to uhadla?“ ptaly se překvapené Katka a Dita.

„Jak jsi na to mohla přijít?“ divila se Julja, která si svoji ruce začala ze všech stran prohlížet.

Anička by ovšem svůj podvůdek nepřiznala. Možná i proto, že když najednou viděla, jak jí všechny tři obdivují, nechtěla je zklamat. Proto nakonec odpověděla: „To je moje tajemství!“

„Tak nám ho prozrad,“ žadonila Dita.

„Prosím, prosím,“ přidala se Katka.

„Teď ne,“ zavrtěla hlavou Anička. „Ale jednou vám ho řeknu.“

„Uříčím?“ chtěla se ujistit Julja.

„Slibuju,“ přikývla Anička.

Potom už hru na ruce nehrály. Začaly zase jezdit křížem krážem po parku. Za Katkou vlála sukně. Dita jako vždycky pištěla, ale Julja na bolavé nohy úplně zapomněla. Občas se zastavila a znovu si udiveně prohlížela ruce.

PRÁCE S TEXTEM „NA KOLEČKOVÝCH BRUSLÍCH A ANIČČIN DALŠÍ SLIB“ (str. 56 – 59 in Anička ve městě)

Knížka *Anička ve městě* patří do série knih o Aničce. Několikrát se objevuje téma dítěte – cizince (v doslovném i přeneseném smyslu).

Na konci prázdnin se Anička s rodiči přestěhovala, do třetí třídy začne chodit v nové škole. Loni bydlela u babičky v malebné vesničce, a tak je to pro Aničku velká změna. A znovu má obavy – jaká bude třída, najde si kamarádku? Co všechno jí ve městě čeká?

Obsahový cíl:

- žák čte knihu, rozvíjí fantazii, vidí slova v kontextu

Jazykový cíl:

- žák si osvojí novou slovní zásobu, vypráví příběh, uvědomí si na příkladech důležitost správné výslovnosti
- hlasité čtení – rozvoj výslovnosti a větné melodie

Dostupné z portálu www.inkluzivniskola.cz, vytvořeného společností META, o.p.s. za finanční podpory Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Provoz portálu je spolufinancován z prostředků Evropského fondu pro integraci státních příslušníků třetích zemí.

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

Fáze před čtením:

- povídání o koníčcích, o tom, co děti dělají ve volném čase, zda bruslí na kolečkových bruslích,
- seznámení se slovní zásobou (zejména chladí X hladí, další slovíčka důležitá pro porozumění textu)
- popis obrázků

Čtení: společné čteníAktivity po čtení:

- po přečtení textu děti odpovědí, která z dívek je na obrázku.
- vyzkouší si se zavřenýma očima také osahat kousek kůry, stužku a zabalenou žvýkačku, jak se o tom píše v textu
- hra „co to je“
→ Je třeba mít připraveny sáčky (v množství odpovídajícím počtu dětí) naplněné různými předměty (tužka, větvička, ořezávátko, papírové kapesníky, aj.) Každé dítě dostane papírek, na který má zaznamenat postupně všechny předměty, které dostane. Každý dostává jeden sáček, hmatem má poznat, co je uvnitř, zapsat/zakreslit, na pokyn se pošle dál ve směru hodinových ručiček, když mají všichni všechno, nastane prozrazení – vybalíme předměty, napíšeme na tabuli jejich správné názvy (děti se střídají, každý 1 předmět)